

Доктор Клаус

СВЯТОШИНСЬКА
ОСІНЬ

Доктор Клаус
Святошинська осінь

«Издательские решения»

Доктор Клаус

Святошинська осінь / Доктор Клаус — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-930899-3

Збірка містить ранні поетичні спроби автора, а також вірші, писані ним незадовго перед від'їздом з України та рідного Києва. Окремі наведені тут твори було оприлюднено в кількох часописах у середині 2000-х років; завершеним же виданням — під назвою, задуманою автором ще в юнацькі роки, — вірші публікуються вперше. «Святошинська осінь» — пісня романтичної молодості, болю і радості кохання, смутку минулого й надії щодо майбутнього, — уособлена водами здавна омріяного автором Святошинського ставу.

ISBN 978-5-44-930899-3

© Доктор Клаус
© Издательские решения

Содержание

«Може, диво станеться – і минуле верне...»	6
Триптих безнадії	7
1	7
2	8
3	9
«Чекання біль і сльози зустрічі, і радість...»	10
Перша зустріч	11
Я вірю	12
«Яким самотність словом огорну?..»	14
Кінець ознакомительного фрагмента.	15

Святошинська осінь

Доктор Клаус

© Доктор Клаус, 2019

ISBN 978-5-4493-0899-3

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

***

Кудись біжить від мене залізнична колія,
У ніздрі б'є кіптявою вагонів,
По схилах в'ється давня стежечка моя,
Окраєць хліба на малій долоні...

Там навесні парує-дихає рілля,
А восени чомусь так легко й сумно...
Вогню із печі, диму з димаря
Не розгублю, не втрачу нерозумно.

Віталію, Олежки, Женю і Сашко,
Чи пам'ятаєте роки ті безтурботні?
Чи залишилося в душі, чи не зійшло
Дитяче хвилювання і неспокій?

Було між нами бійок і сміхів,
Образ, примирень, – сліз ми не жаліли.
Немов порозліталися птахи,
Як вирости, міцними стали крила.

Минуло стільки літ, і ще мине багато, —
Я ж, затаврований іменням «городський»,
Ніколи не забуду першу школу-хату,
Обличчя вчительки і пахощів весни.

1995

«Може, диво станеться – і минуле верне...»

Може, диво станеться – і минуле верне,
Як не в цьому світі, то на тім – напевно,
Де гнітючість ночі та омана ранку
Під промінням Вічності сплинуть до останку.

І шляхами земними по небесних трасах
Псалми переможні у словах-прикрасах
Розлетяться в безмірі, зорями спочинуть,
Твої сни далекі спомином омріють...

Прокинься, розуме, зледачілий байстрюче!
Сни твої й згадки – зброя навісна.
У пам'яті, мов нездоланні кручі,
Ще височіє давнішня весна.

Та вже оддалік маячить надія —
У вірі скріплена обітниця стара.
Простуючи до неї, плоть змарніє,
Душа ж повік лишиться молода.

1996—2005

Триптих безнадії

1

Мов неполітий саджанець – кохання без майбутнього,
А всі палкі слова – немов мелодія вві сні.
Немає на землі нічого незабутнього, —
Багато нездійсненого на ній.

Обставини тяжкі колись назвем ми долею
І слово безнадії кинем спогадам на скон.
Не нашою, на жаль, керовано те волею.
Чому ж мої так груди стискує воно?

2

Мине ще час – і ти мене забудеш,
І вогник, що горів у грудях, згасне.
Найдужчі навіть спогади не зможуть
Збудити те, що вмерло передчасно.

Важкі думки отруюють кохання,
Що серцю спокій не бажають дати:
Як я тебе кохаю, ти ніколи,
Ніколи так не зможеш покохати.

3

Запам'ятай мій голос назавжди, —
У ньому я для тебе залишуся.
Хоча попереду маячать нам світи,
Назад, якби й хотів, не повернуся.

Згубився наш цілунок у роках,
Де руки відчували любий потиск.
Та восени злетить у небо птах,
Наспівуючи: «Ось ти, ось ти, ось ти...».

1996

«Чекання біль і сльози зустрічі, і радість...»

Чекання біль і сльози зустрічі, і радість...
Хто знає все оце, усе це пережив?
Ні, іншої такої ти не знайдеш, —
Немає іншої такої на землі!

Замислилась, стоїть бабуся-осінь,
Аж світить латаною світою земля.
А ти ідеш, і зрідка ноги човгнуть.

Куди ж мені?.. Попереду – журба,
Слів недоречних артистичний випад
І погляд, кинутий раз по раз навмання...

1996

Перша зустріч

Заблисло враз на споді мого серця,
Мов жар забутий через попіл років,
Німе ще слово чи відлуння кроків,
Що ними доля набігає та сміється.

Полину думкою назад у чорні ночі —
Вперед ці очі кличуть мене знову.
До них непевну я веду розмову
Про сни мої й тлумачення пророчі.

Усмішка Ваша чи списом, чи ліком
Обернеться для змученого серця.
Роки шалені вже не стратять віку,
Якщо страждати знову доведеться.

Не знав ще, хто Ви, звідки, як далеко
Щодня повз мене йшли, віддалені шляхами
Старого Міста... Лише жар-птахами
Здіймався погляд Ваш так ніжно й легко.

Забулося далеке віршування,
Не годен був знайти слова високі.
Лиш присуд озивається жорстокий:
Не згадувати, де зійшла ця зоря рання.

Зневагу, сором, усміх ледь з презирством —
Все зрозумію. Лиш нестерпним буде
Постійний сумнів, що чигає всюди,
Підмінюючи щастя псевдодійством.

Та радість розливається у грудях,
Як уявлю, що знову Ваші очі
Навпроти мене зблиснуть і жіночі
Тендітні риси спляче серце збудять.

2005

Я вірю

Я вірю... і коли надмірна радість
Бурхливим морем в серці закипить,
Коли ні вир життя, ні квота старість
Ту надприродну силу не спинить.

Коли п'янке безумство враз накриє,
Розквітне різнобарв'ям краєвид,
Захоплена чуттєвість зрозуміє,
Як танцював безтямно цар Давид.

Я вірю... коли будень запанує,
Замерехтить у далині мета
Й стривожена надія помандрує
Туди, де мешкає примара лиш сама.

Тоді, спинившись поглядом далеким
Аж ген за обрієм, я саме там
Побачу віри знак, в якій крізь спеку
Ступав у Край прабатько Авраам.

Я вірю... в час, коли глибока туга
У серці лютим змієм засичить,
Підступна думка, наче зрада друга,
Зі споду серця зрине, щоб збудить

Страхи минулі, а в очах постане
Колишній жах, що сумнів живить знов.
Молю Тебе, нехай в надії дане
Цілюще Слово ситить мою кров!

І як коханої єдині в світі очі
Імлю безнадії віддалить
Жорстокий присуд і у пітьмі ночі
Німе питання в небо полетить,

У серці пролунає тиха мова,
Цей ніжний дотик вітру до щоки:
«Коли самотність огорне раптово,
В ту саме мить Мені найближчий ти...».

Перед Тобою – сотні літ і миті,
Враховані і зважені серця,
Дитинства ранки, в старість перелиті
У душах, що мандрують в забуття.

Безумство сильних стріне протидію,
Розумні засоромляться вінця.
Коли б лише промовити «я вірю»
У млосному передчутті кінця.

2005—2006

«Яким самотність словом огорну?..»

Яким самотність словом огорну?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.